

Thomas Molnar Izraeli Elővízuma

קונסולית ישראל בבודפשט
IZRAEL KONZULÁTUSA, BUDAPEST

UTLEVÉL OSZTÁLY. משרד קצין העלייה בתל אביב

ELŐVIZUM Sz. 1024/1949 **רשיון מיוחד**

A budapesti izraeli konzulátus az alább felsorolt személyek részére Izrael államába való beutazási engedélyt megadja: בה נתנת רשות כניסה לרשות ישראל לאנשים ששמותיהם מפורטים להלן:

Név: Molnár Tamás השם: מולנר תמ
 Lakhely: Bpest, Törökőr u. 44. מקום מגוריו (ה):
 Születési hely és idő: Budapest 1931. מקום ותאריך הולדתו (ה):
 Vele együtt utazók: גלוס אלו:
 Felesége: אשתו:
 Születési hely és idő: מקום ותאריך הולדתה:
 Gyerekek neve és kora: ילדים השם והגיל:

1949 APR. 3.
Budapest, 19

P. H.
מקום חתימה

Alindaprius
קצין העלייה
az utlevél osztály vezetője: מפקד

BUDAPEST

Ezt az elővízumot a budapesti izraeli konzulátus állította ki. A szövege: IZRAEL KONZULÁTUSA, BUDAPEST ELŐVIZUM sz. 1024/1949 A budapesti izraeli konzulátus az alább felsorolt személyek részére Izrael államába való beutazási engedélyt megadja: Név: Molnár Tamás Lakhely: Bpest, Törökőr u. 44. Születési hely és idő: Budapest, 1931 Budapest, 1949. ápr. 3.

***** A gimnáziumban kapcsolatba kerültem a Somérral [lásd: Hasomér Hacair Magyarországon]. Megmondom őszintén, nem nagyon érdekelt. Unalmas is volt, nem volt olyan érdekes, mint a cserkészlet. Csak azért jártam oda, mert elegendő volt ebből, és disszidálni akartam. Akkor voltam hetedik gimnazista. Kérdezték, hogy akarok-e menni Izraelbe. A szüleim azt akarták, hogy Ausztráliába menjek, de azt válaszoltam, hogy akarok, és azt gondoltam, ha kimegyek, majd eldöntöm, hova megyek. Az volt a feltétel, hogy vigyek magammal három 13-14 éves gyereket, két fiút és egy lányt. Megmondták,

hogy kihez menjünk el Sárospatakon. Ez 1949 májusában volt. Ott aludtunk Sárospatakon egész nap, és amikor besötétedett, akkor gyalog átmertünk Csehszlovákiába. Ahogy átléptük a határt, rögtön lebuktunk, elfogtak a szlovák csendőrök. Bevittek a királyhelmecei fogdába. [Királyhelmecei - nagyközség volt Zemplén vm.-ben. Trianon után Csehszlovákiához került.] Ott voltunk négy napig bezárva, de nem volt rossz dolgunk. Kis falu Királyhelmecei, a helybeli zsidók megtudták, hogy ott vagyunk, hoztak nekünk pokrócot meg élelmet. Aztán adtak a csendőröknek pénzt, és kiengedtek. Ott álltam a három gyerekkel Királyhelmeceiben. Az ottani zsidók mondták, hogy üljünk fel a vonatra, menjünk el Kassára, és Kassán valaki fog minket várni. Elintézték, hogy valaki várjon. Megvették a vonatjegyet, felültünk a vonatra. Amikor a vonaton jött az ellenőrzés, én bementem a WC-be, a gyerekeket meg nem ellenőrizték. Nem buktam le. Megérkeztünk Kassára, tényleg vártak. Az illető bevitt minket az Agutához, ahol volt körülbelül száz zsidó, aki szintén disszidálni akart. Volt egy nagy udvar, és voltak szobák. Ott voltunk két vagy három hétig, akkor azt mondták, hogy most van egy transzport. Felültünk a vonatra, elmentünk Pozsonyba. Pozsonyban már vártak minket. Másnap reggel autóbuszra ültettek, és simán átmertünk Ausztriába. Bécsben a Rothschild Spitalba vittek minket. Azt használták gyűjtőtábornak, ide mentek a magyar zsidók is, és ott várták, hogy hova mennek: Amerikába, Kanadába, Izraelbe. Amikor megérkeztünk, a Rothschild Spital tele volt, csak a folyosón volt hely. Ez egy nagy zsidó kórház volt, több épülettel. A három gyerek hamar elment Izraelbe, azóta sem hallottam róluk. A nevükre sem emlékszem, csak a keresztnévükre. Úgy beszéltek meg, hogy Bécsben várok, és a szüleim utánam jönnek. Vártam, vártam, vártam. Egy ugyanilyen transzporttal kellett volna jönniük. Az volt az utolsó transzport, és az a transzport lebukott.